

คืนนั้น สองพี่น้องตอบทสนทนาของกันและกันอย่างไร้จุดมุ่งหมาย รอคอยเวลาที่ดาวตกคืนนี้มันจะมาเยือนโลกใบนี้อีกครั้งหนึ่งตามสัญญา

ในที่สุดแสงสีชมพูก็เริ่มพาดผ่านผืนฟ้าดำมืด จากหนึ่งเป็นสาม จากสามเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย

พวกเขานิ่งงัน เป็นภาพที่ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีก็ยังรู้สึกงดงามเช่นเดิมเสมอ

ไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานเท่าไรจนกระทั่งเธอนึกเรื่องที่ต้องทำขึ้นได้

"ขอพรกันเถอะ!" เฟลิเซียรวบมือมาประสานไว้ที่อก "คนละข้อ"

ฟรานเซสโกรับคำในลำคอ สองพี่น้องหลับตาลง ตั้งใจสื่อสารความปรารถนาของตนต่อดวงดาว

สายลมพัดผ่านยอดหญ้า เบาหวิว อ่อนโยน รวากับมันเป็นผู้นำพาคำอธิษฐานขึ้นไปพานพบกับแสงระยิบระยับเบื้องบน

ลือกันว่าสิ่งที่ขอไปนั้นต้องเก็บเป็นความลับจึงจะสัมฤทธิ์ผล แม้จะรู้ว่าอาจเป็นเพียงเรื่องมกมายแต่พวกเขาก็สบตาและยกยิ้มกว้างให้แก่กัน

"พี่ห้ามบอกนะ" เธอว่า

"ก็ถ้าเราไม่พูดพี่ก็ไม่พูดหรอก" เขาโต้

หยอกเย้า หัวเราะ และเงิบไป ปล่อยให้เวลาผ่านผันพร้อมกับหมู่ดาวที่โปรยปรายลงมาจากฟากฟ้า

ไม่มีใครพูด—บางทีคงไม่จำเป็น

ในเมื่อทั้งสองต่างก็รู้ดีอยู่แล้ว

ขอให้พวกเรามีความสุขแบบนี้ตลอดไป

